

šchpě młody huzabnik š Barlińa, teke do brusta štschelony. Pšched šchesczimi tyžeńami běšcho pšched hołtařom stojat, wěrowany se šwojeju młodeju žeńskeju, něto tudy se šmierschu wojujuzy. Och, kaš to boli! Ša pšchiměch jogo ruku a glědach jomu dťujko do teju chamneju wozomu. Won šchepotašcho: „Šano slažka, slažka, ja šom taš muzny!“ Šo dejach gronišch? Won běšcho Bože blido požedaš, a ta smilna šotšcha stawi blidko š nama a šwězniķi a kruzifix (šchizu) gorěj. Ša poředam wot togo, ako na šchizy jo wišat. Ten chory glěda a groni: „Och, taš poředa wona (ta šchiza) šu mńo!“ Š goruzym požedanim wese won to šwěte Bože blido. Šuž pšchiduzu nož won pšchewinu.

To šu jano někotare hulizeńa, šenz pokažu, kaš Božy Duch te hutšchoby jo gibaš; we nišernosczi bužomy hyschczi wěle tašich namašach, ako šbožne šu humčeli.

Pomoz wot šchych bořow.

Čěbda až ten šelesny parchan hořoko našcheje wšy še wotwese, ga pšchiže wot bliska a daloka telik darow lubosczi, až tej š nebju šchikajuzej žařosczi tych přědnych dńow bu wotpomozone. Pšchi tom pošnachmy akle tu luboscž našchog ludu. A to šeběšcho jano pochorńa, to běšcho šchuty hogen, šenz še hyschczi gorěšcho, ako niški hodlaš juž dawno we Versaillesju še smawowašcho. Našcha tužyza paš šenamaka jano w Elřařu lutošcziwošcž, ně, wot morja až š alpam šněšcho ten šuř: „Pomogajšcho tym bitym ša Rheinom!“ A te dary pšchižochu